

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler sõjas : Mis *tegelikult* juhtus ?

A.V. Schaerffenberg

6. osa

**5. peatükk:
Tšehhi ja Poola pulbrikogud**

Neli vaenulikku ajalehte on kardetavam kui tuhat pikslit."

**Napoleon Bona-
parte**

Ajaloolased nimetavad Esimese maailmasõja lõpetanud Versailles' lepingut tavaliselt järgmise ülemaailmse konflikti põhjuseks. See leping, mille allkirjastasid nõrganärvilised Saksa poliitikud sunniviisiliselt, ei olnud midagi muud kui lüüa saanud rahva seadustatud rüüstamine. Loomulikult pidasid võidukad liitlased oma sõjategevuse motiive puhtalt kaitseotstarbeliseks, nii et vaenu provotseerimises oli süüdi ainult alandanud vaenlane. Versailles' saalides ei mainitud kunagi revanšipoliitikat, mis oli Prantsusmaal domineerinud alates tema alandamisest Sedanil 1871. aastal; Inglismaa traditsioonilist poliitikat sõdida kontinendi juhtiva võimu vastu, ükskõik kes see ka ei oleks, et tagada oma ülemvõimu; ja Venemaa soovi

ühendada slaavimaa tsaari all, esinedes selle päästjana Serbias. Saksamaa ainus sõjajärgne "kuritegu" oli olnud saada tööstuslikuks konkurendiks. Tema uus rikkus oli see, mis motiveeris 1918. aasta korporatiivsete lepingute tegijaid, kui nad varastasid Saksamaa söeväljad, jättes tema rahva külmetama ja nälga, ning kehtestasid neile nii suured reparatsioonid, et nad olid mõistetud alalisele vaesumisele. Siit tuleneb majanduslik vajadus panna sakslased ainuisikuliselt vastutama "Suure sõja" eest.

Versailles' leping ei olnud midagi enam kui formaalne dokument, mis koostati võidetud vaenlase rüüstamise katteks. Rahvusvahelised kurjategijad, kes selle välja töötasid, suurendasid oma kuritegevust, ühendades sõja ja revolutsiooni tõttu Austria-Ungari impeeriumi ja keiserliku Saksamaa katkenud jäänustest killustatud Euroopa mandri. Oma ahnuses, kättemaksus ja teadmatuses jagasid lepingu koostajad terved piirkonnad, mis koosnesid üksteisega mitteseotud, sageli vastandlikest rahvastest, uutele, kunstlikult loodud riikidele. Miljonid poolakad, sakslased ja ungarlased leidsid end äkki Tšehhoslovakkias; veel rohkem sakslasi Poolas ja Leedus, lisaks tuhandeid poolakaid Ungaris, ungarlasi Rumeenias jne jne. Ainuüksi Sudeedimaal oli 2 800 000 etnilist sakslast jäänud Tšehhi piiri taha, kodumaast ära lõigatud ja avalikult vaenuliku, võõra valitsuse võimu alla. Tšehhoslovakiale anti üle 625 ruutmiili Poola territooriumi, mida okupeeris rohkem kui veerand miljonit poolakat. Ungari kaotas 7 500 ruutmiili territooriumi koos 775 000 elanikuga, samuti ilma nende nõusolekuta.

Võrdluseks: kui Ameerika Ühendriigid oleksid kaotanud sõja ja olnud sunnitud loovutama näiteks Washingtoni, Montana või Idaho koos Ameerika elanikkonnaga Kanadale või California, Texase ja Arizona Mehhikosele, oleks meie riik sattunud samasse olukorda nagu Saksamaa, Poola ja Ungari pärast Esimest maailmasõda. Ja iga kord, kui residendist sakslased, poolakad või ungarlased avaldasid vastuväiteid neile kehtestatud sageli julmade tingimuste vastu, "surus president Benesi Praha valitsus nende protestid halastamatult maha" (Chant, 5). Nagu kindral Leon DeGrelle täheldas, oli paratamatu, et selline segadus plahvatab lõpuks uueks rahvusvaheliseks konfliktiks, kas Hitleriga või ilma.

Alates 1933. aastast igatsesid sakslased, kes elasid Reichist eraldatud aladel, kus füürer oli taastanud rahvusliku uhkuse, taas oma kodumaaga ühineda. Sudeedimaal hääletas üle 90% saksa vähemusest rahvusvaheliste vaatlejate jälgitud rahvahääletusel Reichi juurde tagasipöördumise poolt. Kui 1938. aasta mais keeldus Tšehhi valitsus endiselt sudeedimaa elanikke oma kodumaale tagasi laskmast, mobiliseerides seejärel oma relvajõud, ähvardas Hitler Wehrmachi välja kutsuda. Selleks ajaks oli ta juba teadlik liitlaste otsustavusest pidada tema vastu nii või teisiti sõda, hoolimata kõigist tema püüdlustest rahvusvahelise mõistmise poole. Saksamaa ei olnud tegelikult lahinguks valmis, kuid ka Prantsusmaa ja Inglismaa

ei olnud -- veel. Kuid nende relvastumise tempo juures kujutavad nad juba mõne aasta pärast endast ülekaalukat sõjalist ohtu. Näiteks RAF kulutas ümberrelvastamisele rohkem kui kõik Saksa relvajõud kokku 1930. aastatel. Reich võis loota, et suudab end edukalt kaitsta liitlaste vastu, enne kui need muutuvad liiga tugevaks, et neile vastu seista. Sellest tulenevalt teatas füürer oma ülematele, et kui Sudeetimaa küsimust ei lahendata 1. oktoobriks, tuleb alustada relvastatud operatsioone Tšehhoslovakkia vastu.

Kui Euroopa oli sõja püstipunktis, võis rahu päästa ainult Benito Mussolini isikliku autoriteedi ja diplomaatiliste oskustega mees. Ta kutsus Münchenis kokku viimase hetke erakorralise nelja riigi erakorralise kohtumise. Inglise, prantsuse ja saksa keelt vabalt rääkides andis ta kõigile delegaatidele mõista, et hoolimata rahvusvahelise ajakirjanduse lakkamatust agitatsioonist oli sudeetimaa elanike taasühendamine nende loomuliku kodumaaga ainus võimalus vaenulikkuse vältimiseks. Vahepeal kujutati Edward Benesit, Tšehhoslovakkia hästi tuntud juhti, kogu maailmas ajakirjanduses, uudisfilmides ja raadiosaadetes kui fašistliku raiskamise ja liitlaste hirmutamise õilsat ja haletsusväärset ohvrit. "Samal ajal," täheldas ajaloolane Peter Gryner seitsmekümne aasta tagusest vaatenurgast, "astus dr Benes, poliitiliselt ja moraalselt nõrk Tšehhi president, kellel polnud kõhutäis sõda, tagasi ja põgenes Prantsusmaale, 10 000 [nõukogude annetatud] dollariga taskus" (48).

Vaid kaks päeva enne seda, kui Wehrmacht pidi tungima Tšehhoslovakkiasse, sõlmiti Müncheni pakt. Duce, kes oli päästnud Euroopa enesetapust, naasis Roomas teenitud kangelastribüünile ja sudeetimaa elanikud läksid ilma vahejuhtumiteta tagasi oma Reichi. Vahepeal nurises Churchill, viidates "Fookuses" endale ja oma sõjakaaslastele: "Me oleme kandnud totaalset ja täieliku kaotuse" (Innes, 13).

Kuid alandatud Tšehhi poliitikud lasid oma pettumuse välja teiste välisriikide rahvaste peal, kes olid Versailles' lepinguga endiselt nende kontrolli alla jäetud. Slovakkia ja Ungari ruteenlased kannatasid kibeda rõhumise all ja palusid Adolf Hitlerilt samasugust abi, nagu ta oli andnud sudeetimaa elanikele. Kui ta lisaks sai oma SD-lt teada, et tšehhid ehtasid salaja lennubaase Nõukogude pommituslennukitele, mis suudavad 30 minuti jooksul pärast õhkutõusu tabada Saksa sihtmärke, konfiskeeris ta Tšehhoslovakkia, jagades selle Böömiks ja Moraaviaks, mille nime all need riigid olid sajandeid enne Versailles' lepingut tuntud. Üks pilk Esimese maailmasõja järgsele kaardile näitab, kuidas see sünteetiline riik tungis sügavale Saksa territooriumile nagu tikari, et hoida Saksamaad igavesti halvatud.

"Tšehhoslovakkia" oli Prantsuse ja Briti poliitikute kunstlik looming, kes ei teadnud midagi sellest piirkonnast, mida nad eeldatavasti taastasid. Tegelikult oli

nende tegelik eesmärk Tšehhoslovakkia loomisel, et hoida Kesk-Euroopa pidevas segaduses (st võimetus). Hitler lammutas selle õnnestava konstruktsiooni kohe ja ehitas selle uuesti üles vastavalt looduslikele põhimõtetele; teisisõnu, etniliselt, keeleliselt ja kultuuriliselt seotud elanikkonnal lubati moodustada oma kogukonnad. Ta andis slovakkidele nende vabaduse katoliku monsignori Josef Tiso alluvuses ja lubas Ungaril taasühineda oma eraldatud kaasmaalastega Ruteenias. Tšehhi kriisi kirjeldamisel jätavad peavoolu ajaloolased peaaegu alati tunnustamata Hitleri vabadust, mida ta andis neile mittedaksa vähemustele, sealhulgas Tescheni poolakatele, kellel samuti lubati naasta oma kodumaale. Tema ja Mussolini vahendatud kokkulepe "andis Poolale ühise piiri Ungariga, mida ta oli aastaid soovitud" (Innes, 35). Sama aasta aprillis marssisid Poola lendurid võidukalt Luftwaffe lendurite kõrval läbi Madridi Hispaania kodusõja võiduka lõpu puhul. Traagiliselt lendasid nad vaid viis kuud hiljem üksteise vastu.

Hitleri varajane diplomaatiline triumf oli 1934. aastal sõlmitud mittekallaleitungipakt Poolaga, millele järgnesid mitme aasta jooksul salajased ettepanekud sõjalise liidu loomiseks, et kaitsta Euroopat Nõukogude Liidu vastu. Jaanuaris jättis Reichsminister dr Joseph Goebbels Varssavi valitsusjuhtidele isikliku ja väga soodsa mulje ning kaks riiki lähenesid märgatavalt. Nagu Watt märkis: "Visiit oli edukas"(325). Järgmisel aastal tervitas marssal Pilsudski Hermann Göringi, kes tegi ettepaneku sõjaliseks liiduks Venemaa vastu. Pärast selle riigi lüüasaamist saaks Poola kogu Ukraina. Selline Saksa-Poola liit oleks loonud ühise jõu, mis oleks olnud liiga võimas, et lääneliitlased või NSV Liit oleks sellega toime tulnud, ning samas oleks see nurjanud Churchilli ja tema sõjameeste plaanid.

Göringi ettepanek oli üks tänapäeva ajaloo suuri pöördepunkte. Kui see oleks vastu võetud, oleks sündmuste käik dramaatiliselt muutunud ja kommunistlik koloss oleks kukutatud. Pealegi oli Nõukogude Liit sel ajal poliitiliselt ja sõjaliselt segaduses, sest Stalin tegi paranoilisi puhastusi relvajõudude ja poliitbüroo kõrgete ametnike seas. Saksa ja Poola vägede sissetung USAsse 1930. aastate lõpus oleks olnud palju paremad võimalused õnnestumiseks kui operatsioon *Barbarossa* 1941. aastal. Selleks ajaks oli Punaarmee ise valmis Saksamaad ründama. Kui Pilsudski oleks Göringi suuremeelse pakkumise vastu võtnud, oleks Poola võinud tõeliselt oluliseks Euroopa suurvõimuks kujuneda ja vältida oma tulevast kohutavat saatust. Selle asemel jätkas marssal ohtlikku mängu, kus ta mängis sakslasi venelaste vastu välja, teeseldes, et tema riik on juba Euroopa suurriik, ignoreerides tema ebakindlat positsiooni Kolmanda Reichi ja Nõukogude Liidu vahel. Selle asemel, et mõistlikult ühe riigi poolele teise vastu asuda, otsustas ta manipuleerida mõlemaga ja tema riik purustati nende vahel.

Sellele vaatamata väljendas Hitler jätkuvalt siirast imetlust nii Pilsudski kui ka moderniseeritud Poola vastu, deklareerides 1935. aasta mais Reichstagi ees: "Me

tunnustame tõeliste rahvuslaste mõistmise ja südamliku sõprusega Poola riiki kui suure, rahvuslikult teadliku rahva kodu." Järgmisel kuul alustasid Saksamaa ja Poola esindajad läbirääkimisi, mis viisid kuus kuud hiljem kaubanduslepingu sõlmimiseni. Nagu Watt märkis: "See leping oli Poola jaoks äärmiselt oluline, kui-võrd Saksamaa oli Poola kaugelt kõige tähtsam eksporditurg. Varem oli Saksamaa suutnud Poola majandusele märkimisväärset kahju teha, rakendades Poolast pärit impordi suhtes meelevaldseid tariifide või kvootide muudatusi. See uus leping andis Poolale enamsoodustusrežiimi ja lahendas mitmed kahe riigi vahelised majandusvaidlused" (327).

Need eeskujulikud suhted koos Nõukogude Venemaa kasvava ohuga hakkasid järk-järgult võitma poolakaid, et nad kaaluksid uuesti Göringi pakutud sõjalist liitu. Oma Reich-meelsete kavatsuste märgiks saatis Varssavi valitsus Poola lennukid lendama koos oma *Kondorileegioniga* Hispaaniasse. Vaid kaheksa kuud enne sõja puhkemist ütles Hitler Poola välisministri 5. jaanuari 1939. aasta Berchtesgadeni visiidi ajal Josef Beckile siiralt: "Saksamaa oleks väga huvitatud tugevalt natsionalistliku Poola riigi jätkuvast eksisteerimisest, sest mis võib juhtuda Venemaal ... Hoopis peale selle kergendas tugeva Poola armee olemasolu Saksamaa koormust olulisel määral. Diviisid, mida Poola hoidis oma piiril Venemaaga, säästsid Saksamaad samasugusest sõjalisest koormusest" (Innes, 31).

Vahepeal otsisid rahvusvahelised õhutajad, kes olid sügavalt pettunud Mussolini rahuvõitluses Tšehhoslovakkias, uut raskuspunkti, kus vaenu uuesti süüdata. Nad leidsid selle Danzigist. Nagu Sudeedimaa, oli ka see keskaegne linn lõigatud ära oma saksa emast, mida vihkavad Versailles'i pätid olid kakskümmend aastat varem ära lõiganud. Ka selle marodiseeritud elanikud nõudsid taasühendamist oma kodumaaga, nüüd, kui see oli uhke natsionaalsotsialistlik riik. Kuid neid ühendas võimatult väljamõeldud vahend, milleks oli õhuke koridor Ida-Preisimaa piiriga. Umbes poolteist miljonit sakslast oli Versailles' lepinguga jäänud Poolasse.

Dilemma sõbralikuks lahendamiseks pakkus Hitler, et rahastab Danzigi ühenda-maantee ja raudtee ehitamist. Vastutasuks suurema juurdepääsu eest vanale Saksa linnale pidid need ehitised olema maksustatud poolakate poolt, kes pidid ka oma raudteed Danzigisse kasutama, kus kõik nende majanduslikud õigused pidid olema kaitstud ja säilitatud. Poola võis teenida käegakatsutavat ja jätkuvat kasumit ilma oma territoriaalset suveräänsust ohustamata. "Praegu," teatas ta natsionaalsotsialistide võimuhaaramise kuuendal aastapäeval, "ei ole meie sõbralike, rahumeelsete riikide vahel peaaegu mingeid erimeelsusi selle instrumendi (1934. aasta Saksa-Poola mittekallaletungipakt) tähtsuse kohta ... Eelmisel aastal nägime, kuidas Saksamaa ja Poola vaheline sõprus tõestas oma väärtust rahu tagajana Euroopa poliitilises elus" (Innes, 33); s.t. Poola panus Tšehhi kriisi lahendamisse.

Läbirääkimised Danzigi üle kulgesid 1938. aasta oktoobrist alates südamlikult,

ilma kiirustamata, ja Hitler oli kindel nende mõlemat poolt rahuldava tulemuse osas. Ta oli siiski ebameeldivalt üllatunud, kui Josef Beck lükkas külmalt tagasi tema kutse ühineda kominternivastase paktiga vaid üksteist päeva pärast Berchtesgadeni lepingut, kus mõlemad valitsused olid sellise liidu suunas triivimas. Kolmanda Reichi, fašistliku Itaalia ja keiserliku Jaapani ühendatud sõjalise võimsuse toel oleks Poola pääsenud edasistest muredest seoses Nõukogude ambitsioonidega Venemaa piiril. Kui Saksamaa välissaadik külastas Varssavit, et tähistada Saksa-Poola mittekallaletungipakti viiendat aastapäeva, keeldusid poolakad igasugusest Danzigi mainimisest ja tervitasid Saksa delegatsiooni külma formaalsusega.

Märtsis lõpetas Varssavi valitsus kõik edasised arutelud Danzigi üle, lükates kindlalt tagasi liidri suuremeelsed ettepanekud, millega poolakad võisid nii palju võita majanduslikult ja eriti sõjaliselt. Ta esitas neile olukorra oma suursaadiku kaudu: "Saksa-Poola kokkulepe ei saa püsima jääda, kui Poola ei näita "selget nõukogudevastast suhtumist". Poola peab mõistma, et ta peab valima Saksamaa ja Venemaa vahel" (Innes, 35). Samal kuul ütles varem sõbralik Beck oma diplomaatilisele kolleegile krahv Szembekile: "me teame täpselt oma huvide piiri ... üle selle piiri saab Poola teatada ainult *non possum* ("me ei saa"; väide võimetuse kohta; keeldumine). See on väga lihtne: Me võitleme!" Becki otsusekindlus oleks tulnud Hitlerile, kes arvestas endiselt Poola kui elulise liitlasega nõukogude kommunismi vastu, šokina ja ta ei saanud aimata, et Poola suhtumise järsku muutust oli korraldanud välisriigi diplomaat.

William C. Bullitt, president Roosevelti usaldusmees Euroopas, oli kõrge valitsusametnik juba Wilsoni administratsiooni ajal 1919. aastal, kui ta propageeris Nõukogude Liidu tunnustamist USA poolt. Tema soovitus lükati kongressis üldiselt tagasi, pärast seda, kui kongressi uurimised näitasid, et NSVL ei olnud midagi muud kui rahvusvaheliste juudigängsterite poolt Venemaa rahvale peale surutud verine türannia. Sellise kohtuotsuse tõttu masendatuna loobus ta poliitikast, kuid F. D. R. ennistas ta Ameerika esimeseks suursaadikuks Nõukogude Liidu juures pärast NSV Liidu tunnustamist, mis oli Roosevelti esimene rahvusvaheline tegevus pärast presidendiks saamist. Bullitti kõrgetasemeline kommunismimeelsus ja sallimatus fašismi suhtes tegid temast ühe juutide kõige väärtuslikuma tööriista paganlike rahvaste vaheliste normaalsete suhete lõhkumiseks.

Reisides läbi Ida-Euroopa, kasutas ta oma loomupäraseid diplomaatilisi oskusi ja muljetavaldavaid volitusi presidendi isikliku esindajana, et Poola ametnikke üle võluda. Bullitt kutsus neid üles sundima sakslasi Danzigis maha suruma. Sõda pidi paratamatult tulema, kuid selleks ajaks tungiksid Suurbritannia ja Prantsusmaa läänest Reichi sisse, kusjuures füürer jäi vahele. Poola pidi oma osa

tehingust saama ülejäänud Ida-Saksamaa. Kõik, mida poolakad pidid tegema, oli provotseerida Hitlerit rünnakule ja siis teda piisavalt kaua tagasi hoida, et britid ja prantslased saaksid neile appi tulla. Varssavi naiivsed juhid, keda ahnus ja ülbus pimestasid selle läbipaistva pettuse suhtes, mängisid oma riigi eksistentsi välisriikide poliitikute kinnituste peale, kelle jaoks Poola ei olnud midagi muud kui otstarbekus sõja jaoks, mida nad olid otsustanud kuskil, kuidagi, õhutada.

Olles külvanud konflikti seemned Poolas, lipsas Bullitt edasi Prantsusmaale, kus ta samamoodi kinnitas Prantsuse ametnikele, et USA toetab mis tahes sõda, mida nad Saksamaa vastu peavad. Aasta jooksul, kui Wehrmacht oli oma riiki alistunud, edastas Prantsusmaa peaminister Eduard Deladier oma kuulsa üleskutse Ameerikale, paludes Bullitti poolt lubatud "sõjalaevade pilvi". Nädal hiljem tungisid sakslased Pariisi.

Bullitt sõitis edasi Londonisse, kus ta kohtus Briti peaministriga. 1941. aastal, vahetult enne oma surma vähki ja keset Euroopa teist vennatapusõda, tunnistas Neville Chamberlain, et "Inglismaa ei oleks ilma Bullitti ja juutide pideva õhutuseta kunagi Poola vastu sõdima läinud" (Forrestal, 178). Chamberlain ei olnud küll Reichi sõber, kuid ta tahtis siiralt vältida sõda, vähemalt esialgu, venitades aega, kuni Suurbritannia relvajõud olid piisavalt üles ehitatud, et Wehrmachtile vastu astuda. Teda oli eksitanud Ian Colvin, kes oli *Newsi Kroonika* ägedalt saksavastane ajakirjanik. Colvin oli vastutav selle eest, et Briti Poola-poliitikat üksi muutis, kui ta 29. märtsil valetas peaministrile, et füürer kavatseb esimesel võimalusel rünnata Poolat etteantud plaaniga. "Kuid nüüd aktiveeriti Briti garantii *tulemusena* situatsiooniplaan (Hitleri *juhtum Valge*)" Poola eest võitlemiseks (Irving, *Goebbels*, f. 293). Selle pettuse abil kallutas Colvin "tasakaalu sõja poole".

Lääne "demokraatiad" olid Hitlerile selgeks teinud, et nad on kindlalt otsustanud temaga sõda pidada, kuid ta lootis, et seda võiks siiski võimalikult kaua edasi lükata. Isegi kui sõjategevus pidi toimuma, eelistas ta seda oma tingimustel, kui Saksamaal oli parimad võimalused edu saavutamiseks. Kuna liitlaste ümberrelvastumine edenes täie hooga, oli aeg tema vastu. Näiteks 1939. aastal, sõja alguse aastal, oli Prantsuse valitsus Saksamaad relvastuselt üle, samas kui tema suured õhujõud olid rohkem rahastatud kui Hermann Göringi Luftwaffe. USA ajakirjaniku Douglas Brinkley sõnul kulutas Pariis alates 1934. aasta veebruarist ainuüksi oma õhujõududele miljard franki aastas (68). Viis aastat hiljem oli tal enam kui 3000 lennukit, mis oli küll veidi vähem kui Luftwaffe, kuid koos Poola, Hollandi ja Briti õhujõududega olid sakslased õhus vähemalt kolm korda ülekaalus. Kokku oli Poola, Madalmaade, Prantsusmaa ja Suurbritannia armee reservid umbes kümme miljonit meest, mis ületas Saksa reservide arvu viis korda. Merel oli liitlastel kakskümmend korda rohkem sõjalaevu kui Kriegsmarine'il.

Olles teravalt teadlik ähvardavast ohust oma riigi eksistentsile, mida kujutavad

endast raevukalt relvastatud liitlased, jätkas Hitler poolakatele õiglase lahenduse pakkumist. Nende kangekaelsus oli nüüdseks muutunud väljakannatamatuks isegi brittidele ja prantslastele (kes hakkasid kahtlema Bullitti mitteametlikes lubadustes USA sõjalise abi kohta) veel 27. ja 29. augustil - sõna otseses mõttes päevi enne sõja puhkemist. Nad kutsusid Varssavit üles pidama Hitleriga läbirääkimisi, kuid poolakad keeldusid visalt, usaldades Bullitti konfidentsiaalseid kinnitusi. Samal kuul, kui Prantsuse suursaadik tegi neile ettepaneku lubada Nõukogude relvajõudusid oma pinnal Poola kaitseks, vastas Poola ülemjuhataja marsal Edward Rydz-Smigly: "Sakslastega riskime oma vabaduse kaotamisega. Venelastega kaotaksime oma hinge" (Innes, 60). Bullitti sireenilaulule järele andes kaotaksid nad mõlemad.

Mõned päevad hiljem püüdis füürer kriisi ära hoida, taotledes Poola välisministri tagasilöömist jätkamist. Ta ütles Briti suursaadikule Sir Neville Hendersonile: "Nendel asjaoludel nõustub Saksa valitsus võtma vastu Briti valitsuse pakumise oma heade teenete osutamiseks, et tagada Poola saadiku saatmine Berliini, kellel on täielikud volitused. Nad arvestavad selle saadiku saabumisega kolmapäeval, 30. augustil" (Innes, 82). Selle asemel jättis Beck sakslased kaks päeva ootama, andmata neile vastust, ja lendas seejärel Londonisse, kus ta ja tema diplomaatiline kolleeg krahv Edward Raczynski allkirjastasid Briti välisministri lord Halifaxiga vastastikuse abistamise pakti. Leping garanteeris Inglismaa relvastatud sekkumise, kui Poolat ründab "mis tahes välisvaenlane", kuigi salajases protokollis, mida ei avalikustatud enne sõja lõppu, viidati ainult Saksamaale.

Alles järgmisel päeval ajalehtedest lugedes Beck'i omakasupüüdlikust põlgusest igasuguste läbirääkimiste suhtes sai Führer teada, mis oli juhtunud. See enneolematu tagasilöökk naaberriigi valitud juhile keset rahupalveid oli tahtlik provokatsioon, millele järgnesid kohe Poola mobilisatsioon ja sõjalised manöövrid Saksa piiri lähedal -- kõik selleks, et Hitlerit rünnakuks meelitada. Ta meenutas kuus aastat hiljem oma testamendis: "Veel kolm päeva enne Saksa-Poola sõja puhkemist tegin ma Briti suursaadikule Berliinis ettepaneku Saksa-Poola probleemi lahendamiseks sarnaselt Saare piirkonna probleemile rahvusvahelise kontrolli all. Seda pakumist ei saa ära seletada. See lükati tagasi ainult sellepärast, et vastutavad ringkonnad inglise poliitikas tahtsid sõda, osalt äriliste eeliste ootuses, osalt rahvusvahelise juutluse poolt propageeritud propaganda ajel."

Juba eelmise aasta jaanuaris, kui poolakate meeleolu Saksamaa vastu esimest korda halvenes, tunnistas Ribbentrop oma diplomaatilistele kolleegidele nende tagasipöördumisel Berliini: "Nüüdsest alates on meil ainult üks võimalus, kui tahame pääseda territoriaalsest ümberpiiramisest, ja see on jõuda venelastega kokkuleppele" (Innes, 33). Hitler omalt poolt ei lubanud end vaenlastega ümber piira-

ta. Tal oli vaja neid diplomaatiliselt üle kavaldada, enne kui tulistamine algas. Nagu ta Danzigi Rahvasteliidu Šveitsi volinikule Jacob Burckhardtile ütles: "Kõik, mida ma ette võtan, on suunatud Nõukogude Liidu vastu. Kui Lääs on liiga rumal ja pime, et seda mõista, olen sunnitud venelastega kokkuleppele jõudma." Sellest tulenevalt šokeeris ta 23. augustil maailma (sealhulgas omaenda NSDAP-i seltsimehed, kellest mõned protestiks tagasi astusid), sõlmides Nõukogude Liiduga mittekalaleitungipakti. See oli drastiline samm, mille Lääne demokraatiad talle peale sundisid, et ta takistaks teise rinde tekkimist suhete normaliseerimise kaudu Venemaaga.

Peaaegu kaks aastat hiljem, kui tema leegionid veeretasid NSV Liitu, selgitas ta Reichstagi kõnes: "Seepärast sain ma end 1939. aasta augustis vaid äärmise vaevaga panna oma välisministri Moskvasse saatma, et sealses püüdes seista vastu Briti ümberpiiramispoliitikale Saksamaa vastu." Seda tehes võitis ta Prantsusmaad ja Inglismaad nende enda mängus kõrgete panustega diplomaatias. Mõlemad olid innukalt kurameerinud Stalinile, et sõlmida liit Kolmanda Reichi vastu, kuid marsal eelistas hetkelepingut Saksamaaga, mis annaks talle elutähtsat aega enda ümberrelvastuse lõpuleviimiseks.

Punaarmee marssal Stephanis ütles: "Nõukogude Liidu ja Hitleri Saksamaa vaheline pakt on ainult ajutine. Me ei lase sellel väga kaua kesta". Teda toetas marsal Vorsolov, kes ütles: "Sakslased ei tohi aimata, et me valmistume neile selga lööma, kui nad on hõivatud võitlusega prantslaste vastu, sest muidu võivad nad muuta oma üldplaani ja meid rünnata". See kõik ei oleks üllatanud Hitlerit, kes juba 1925. aastal *Mein Kampf*i koostamisel kirjutas: "Venemaa praegustel valitsejatel ei ole mingit mõtet auväärselt liitu astuda, rääkimata selle järgimisest." (Teine köide, XIV peatükk). Ta jõudis õigesti järeldusele: "Saksamaa on täna bolševismi järgmine suur sõjaeesmärk".

Kui sõda Nõukogude Liiduga algas, "näib Hitler olevat Stalinit vaevu edestanud", leiab Russell H. S. Stolfi, USA mereväe postkraadikooli ajaloo professor Monterey's, Californias. "Hiljuti avaldatud tõendid ja eriti mõjusad argumentid näitavad, et Stalin alustas 1941. aasta juuni alguses Nõukogude vägede massilist paigutamist läänepiirile. Need tõendid toetavad seisukohta, et Stalin kavatses kasutada läände koondatud vägesid võimalikult kiiresti, tõenäoliselt umbes 1941. aasta juuli keskel, Nõukogude Barbarossa jaoks. Ka vangide ütlused toetavad seisukohta, et nõukogude kavatsesid 1941. aastal Saksamaad rünnata. Nõukogude vägede erakorralist paigutamist läänepiiril on kõige paremini seletatav kui rünnakuks mõeldud ründavat paigutamist koos täieliku mobiliseerimisega äärmiselt võimsate jõudude koondamisega sinna selleks otstarbeks." (Michaels, 21).

Horst Slesina, operatsiooni *Barbarossa* esimeste päevade veteran, oli isiklikult tunnistajaks nõukogude ettevalmistustele Euroopa vallutamiseks. "Esimest korda,"

meenutas ta kampaania esimesi päevi, "saame teada üksikasju sellest kohutavast ohust, mida Nõukogude armee edasitung meie isamaale ja kogu Euroopale kujutab. Me näeme Nõukogude Liidu diplomaatilisest ja sõjalisest mängust -- ja Stalini ja Molotovi häbematutest nõudmistest --, et Kremli ülemused usuvad, et nende tund on kätte jõudnud. Läbirääkimised Inglismaaga, Nõukogude vägede edasiliikumine Saksamaa, Soome, Ungari ja Rumeenia piiridele kõrvaldavad viimased kahtlused Nõukogude kavatsuste suhtes. Bolševism on valmis alustama maailmarevolutsiooni marssi rünnakuga Saksamaa vastu ... Kui esimesed (saksa) jalaväelased tulid idasse, laaditi maha ja tungisid mõni aeg tagasi piirile, nägime me hiiglaslikke venelaste kolonne, kes ehtasid oma positsioone üha lähemale Saksa piirile ... Nad lõid Saksa piiril tiheda võrgu, mille taga hiiglaslikud, lõputud kolonnid viisid läbi ühe kõige massiivsema mobilisatsiooni sõjaajaloos" (8-11).

Pärast sõda tunnistas 44. jalaväediviisi 24. jalaväerügemendi punaarmee komandör major Koskov, et "venelased oleks Saksamaad omal algatusel rünnanud hiljemalt kahe või kolme nädala pärast" (Johnson, 36). Kui Reich ja Venemaa olid veel rahus, uhkustas Stalin 5. mail 1941 Frunze sõjaväeakadeemia lõpetajatele: "Me võime alustada sõda Saksamaaga järgmise kahe kuu jooksul. Nüüd, kus me oleme tugevad, peame kaitsest üle minema rünnakule." USA kaitseministeeriumi vene keele tõlkija Daniel Michaels ütles: "Vene analüütikute hinnangul alustasid sakslased oma ennetavat lööki kaks või neli nädalat enne nõukogude kavandatud sammu" (20).

Kuid esialgu oli Hitleril vaja NSV Liiduga kokkulepet, olgu see kui tahes ajutine, et vältida kaherindelist sõda; et hoida Vene karu, kui ka ainult ajutiselt, käeulatuses. Tema eesmärk oli ka lääneliitlaste lõksu ajamine omaenda lepinguga Varssaviga, mis sõlmiti 25. augustil. Selles täpsustati, et Suurbritannia ja Prantsusmaa kuulutavad sõja "igaühele", kes tungib Poolasse; kuigi Saksamaa oli ilmselgelt mõeldud potentsiaalse sissetungijana, ei mainitud teda nimeliselt, vähemalt avalikult. Kui Saksamaa ja Venemaa tungiksid Poolasse, olid liitlased oma lepingu järgi kohustatud mõlemale ründavale riigile sõja kuulutama, mida ta teadis, et nad ei saa kunagi teha.

Kui sõda siiski Poolasse jõudis, näitasid demokraatiad oma silmakirjalikkuse kogu ulatust, kuulutades valikuliselt sõja Reichile, kuid hoidudes samasugusest deklaratsioonist Nõukogude Liidu vastu, mille väed kaks nädalat hiljem Poola territooriumile tungisid. Väljavaade, et Inglismaa ja Prantsusmaa peaksid võitlema nii Saksamaa kui ka Venemaaga, oli neile liiga palju. Kuigi nad ei hoidunud Saksamaale sõja kuulutamisest, sest nad olid kohustatud tegutsema samamoodi NSVLi vastu, paljastasid nad vähemalt oma semioosse ebaaususe kogu ajaloo ees.

Loomulikult ei kavatsenud nad kunagi tulla Poola appi, mis on igal juhul ilmselge võimatus. Poolakad võitlesid vapralt ja visalt kõigega, mis neil oli, olles

veendunud, et britid ja prantslased täidavad oma vandetöotusi ja tungivad Saksa-
maale läänest sisse. Just see tugev usk oma kaugetesse liitlastesse innustas
poolakaid kaitsma oma riigi pealinna, isegi pärast seda, kui selline vastupanu, üks-
kõik kui otsusekindel, oli muutunud nii mõttetuks kui ka traagiliseks. Lääne
"demokraatiad" reetsid poolakaid, keda nad pidasid küüniliselt vaid
suurtükitoiduks oma natsivastaste kavade jaoks. Nende tegelikku suhtumist
väljendas Winston Churchill pärast Poola kapituleerimist, riiki, mida ta avalikult
kujutas kui "õigluse ja headuse kangelaslikku kaitsjat natside hordide vastu".
Pärast poolakate kaotust kibestunult halvustades nimetas ta neid "rumalateks pol-
lakateks, kes ei osanud sõdida". See oli kogu tänu, mida nad said selle eest, et
Churchill jt. nõudsid ja said neilt sõda.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
November 1936 Erschienen 1975 26. April 2017 v.2.0

Der Kampf geht weiter !

Sieging Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da! Sie ist jetzt in der Hochzeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Machete von Massenmord, Verbrechen, Völkermord und Verbrechen haben nicht ausgeblutet, das Blut der gemordeten über unsere Welt fließt. Adolf Hitler ist zurück!
Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völker- und Rassenmenschen sollen Schüler an Schulen an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Gefahr des künftigen Völkermords ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der vorerwähnte Kampf ist ein Kampf, der Völkermord – gegen alle weißen Völker (V) – zu beenden. Seine Mittel sind Erziehung, Überlebens- und Kampfschulung.
Ob "Nazi" oder "Hitler", es ist Wahlkampf oder ein Kampfschulung, es ist Propagandaarbeit. Wer nicht auf seine Schultertätigkeit achtet, der ist ein Nationalsozialist ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Luch

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Paldies par interviju. Turpināt laiks strādāt. Uzvaras mūsu!

Jāizieties brīvi un pārvērtējot sapņiem dāmas nozīmuma vārds.

Mollija: Paldies, draugs! Bija jānir pama sniegt šo interviju. Lūdz, atstāst man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es pārvērtēšu jūsu tīmekļa vietni šeit ar interviju. Lūdziet man tātad teikt manu baidīties visu pasaulē rekonstruēt. Dažreiz mūsu cips ir vingls apskat. Bet nezina, ko tieši? Ar jūsu publikāciju mūsu akats pūnag ar katru dienu. Paldies mūsu cizdāt patsiesību, jo katrs vārds ir kā bulva. Tāpēc un zobenā kļūstis vārds melem. Mūsu senachodas ar kļūst parak palparlocoms, un si pārmēviga palparlocoms būs vārds gals. Katra prētīgā, prētīgā un ļaunā lūta, ko dars.

 the NEW ORDER
Number 176/179 Founded 1975 April 26, 2017 v.2.0

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countriesmen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and miscegenation.
Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Luch

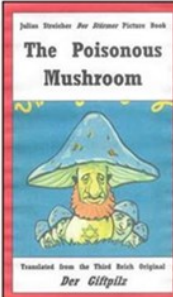

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

The Poisonous Mushroom
by Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book
Der Giftpilz
Translated from the Third Reich Original

Hitler in Italy
by Heinrich Hoffmann
HITLER in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of High Finance
by Theodor Fritsch
IBORSE!

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!